

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/100/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812212775
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8812212775.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a z členov senátu JUDr. Martina Filákovského a JUDr. Evy Šofrankovej v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004 proti žalovaným: 1. X. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. XXX, 2. T. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. XXX, 3. S. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. XXX a 4. R. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom X., B. XXX/XX o zaplatenie 4 725,29 Eur s prísl. o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 3C 249/2012-34 zo dňa 05. 03. 2013 taktó jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zaviazal žalovaných v 1. - 4.rade zaplatiť žalobcovi sumu 4 377,14 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3 731,02 Eur od 01. 10. 2012 do zaplatenia a trovy konania v sume 283,50 Eur v mesačných splátkach po 30 Eur počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že splátky sú splatné vždy do 25. dňa toho ktorého mesiaca na adrese žalobcu pod následkami straty výhody splátok s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných dlžníkov. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanými v 1. - 3. rade ako dlžníkmi (spoludlžníkmi) bola uzavretá úverová zmluva, v zmysle ktorej žalobca poskytol žalovanej v 1. rade úver vo výške 108 000 Sk (3 584,94 Eur) s tým, že suma 2 867,95 Eur jej bola poskytnutá dňa 18. 08. 2004 a suma 600,81 Eur dňa 31. 08. 2004, úver ktorý sa žalovaní v 1. - 3. rade zaviazali splácať v dohodnutých mesačných splátkach, ako aj skutočnosť, že žalovaný v 4. rade ako prevzal na seba ručiteľský záväzok. Ďalej mal súd za preukázané, že žalovaní po poskytnutí úveru tento splácali v dohodnutých splátkach, tak ako to vyplýva aj z výpisu z účtu predloženého žalobcom, až do mesiaca máj 2010, kedy dňa 11. 05. 2010 bola vykonaná posledná úhrada a v mesiaci jún už splátka nebola uhradená a následne dňa 13. 10. 2010 žalobca od zmluvy odstúpil. Dlžná suma ku dňu odstúpenia od zmluvy predstavovala 3 785,86 Eur a ku dňu podania 30. 09. 2012 nesplatená istina sumu 3 807,12 Eur a nezaplatené úroky z omeškania sumu 918,17 Eur, teda celkovo 4 725,29 Eur. Konštatoval, čo sa týka sumy nesplatennej istiny, že túto považoval za dôvodnú v časti predstavujúcej nezaplatenú sumu úveru, spolu s úrokom z úveru, a to v sume 3 731,02 Eur, keď za neopodstatnený považoval nárok na zaplatenie sumy 76,10 Eur, ktorá suma predstavuje súčet poplatkov za druhú upomienku a predžalobnú upomienku, tak ako boli vyúčtované žalobcom vo výpise

z úverového účtu. V zmysle Všeobecných podmienok bol žalobca oprávnený účtovať poplatky v zmysle sadzobníka poplatkov. Z predložených výpisov z účtu je zrejmé, že v danom prípade sa jednalo o poplatky za upomienku a predžalobnú upomienku, ktoré sumy súd považoval za neprimerané, keďže by mali predstavovať náklady spojené so zaslaním upomienky a aj v prípade štyroch osôb, ktorým bola zasielaná vyhotovená upomienka a s tým spojených výdavkov na poštovné, túto sumu súd považuje za neadekvátnu predmetnému úkonu, preto v tejto časti nárok žalobcu považoval za neopodstatnený. Tiež zistil, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie vyčísleného úroku z omeškania v sume 918,17 Eur za obdobie od 11. 11. 2010, teda dňom nasledujúcim po účinnosti odstúpenia od zmluvy do 30. 09. 2012, pričom od účinnosti odstúpenia od zmluvy úročil pohľadávku úrokom z omeškania vo výške 12,79 % v zmysle čl. VII. bod 8 úverovej zmluvy (7,79 % + 5 %). Uviedol, že v danom prípade ide nepochybne o spotrebiteľskú zmluvu a ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje korektív pre použitie ustanovení Obchodného zákonníka a to aj napriek charakteru úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu. Uvedené znamená, že Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka. Pokiaľ si teda zmluvné strany dojednali úrok z omeškania, ktorý je síce v súlade s úpravou § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale presahuje úrok z omeškania prípustný podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, mal za to, že na daný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ zákonodarca s účinnosťou od 15. 01. 2009 novelizoval ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka tak, že v prípade záväzkov vzniknutých zo spotrebiteľských zmlúv možno úroky z omeškania dohodnúť najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, reagoval tak na úpravu ochrany spotrebiteľa vyplývajúcu z prepisov Európskej únie, aproximovanú do slovenského právneho poriadku už skôr, v rámci ochrany spotrebiteľa v Občianskom zákonníku a v zákone o spotrebiteľskom úvere, aby odstránil prípadné pochybnosti. Vychádzajúc z právnej úpravy ochrany spotrebiteľa platnej v čase účinnosti zmluvy, na základe § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré sa vzťahuje aj na zmluvy majúce charakter absolútneho obchodu, aj do 15. 01. 2009 je potrebné na spotrebiteľskú zmluvu aplikovať ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže táto úprava je pre žalovaných ako spotrebiteľov výhodnejšia. Vzhľadom na vyššie uvedené mal potom za to, že nárok žalobcu v časti vyčíslených úrokov z omeškania nie je v celom rozsahu dôvodný a zaviazal ho na zaplatenie úrokov v sume 646,12 Eur, suma ktorá predstavuje pomernú časť vyčísleného úroku. Žalobcom vyčíslený úrok predstavoval sumu 918,17 Eur pri výške úroku z omeškania 12,79 % ročne, pričom konštatoval, že opodstatnený nárok mu vznikol len pri výške úroku z omeškania 9 % ročne. Teda žalobca mal nárok len na 70,37 % uplatňovaného úroku ($9\% \times 100 / 12,79\% = 70,37\%$), teda 70,37 % zo sumy 918,17 Eur, čo predstavuje sumu 646,12 Eur. Do zvyšku nárok žalobcu na vyčíslený úrok z omeškania zamietol. Ďalej mal za to, že po tom čo žalobca využil v zmysle príslušných ustanovení úverovej zmluvy a všeobecných podmienok, právo na odstúpenie od zmluvy, vznikla žalovaným povinnosť zaplatiť sumu 4 377,14 Eur predstavujúcej súčet priznanej nesplatenej istiny v sume 3 731,02 Eur a priznaného vyčísleného úroku z omeškania v sume 646,12 Eur a do zvyšku v tejto časti nárok zamietol, keďže žalovaní sú s plnením svojho záväzku aj naďalej v omeškaní. Zaviazal ich vzhľadom na vyššie uvedené ohľadom výšky úrokov z omeškania aj na zaplatenie úrokov z omeškania v súlade s ust. § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z vo výške 9 % od 01. 10. 2012 do zaplatenia zo sumy 3 731,02 Eur (z istiny, tak ako ju ustálil súd vyššie) a čo do zvyšku nárok na úrok z omeškania zamietol. Takto súd prvého stupňa zaviazal žalovaných v 1. - 3. rade ako dlžníkov, resp. spoludlžníkov z predmetnej úverovej zmluvy a žalovaného v 4. rade ako ručiteľa na zaplatenie sumy 4 377,14 Eur a úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3 731,02 Eur s tým, že ak dlh splní jeden zo žalovaných, povinnosť ostatných zanikne.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 3 O. s. p, v zmysle ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Žalobca mal vo veci neúspech v pomerne nepatrnej časti, keď mu súd z pôvodne žalovanej sumy 4 725,29 Eur priznal sumu 4.377,14 Eur (93 %), preto mu súd priznal plnú náhradu trov konania pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku v sume 283,50 Eur. Vzhľadom na osobné, sociálne a majetkové pomery žalovaných povolil v súlade s ust. § 160 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, zaplatiť im sumu, na zaplatenie ktorej boli zaviazaní, v mesačných splátkach za podmienok uvedených vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám, ktorým postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom. V dôsledku toho konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal, že nesúhlasí s právnym posúdením skutkového stavu z dôvodov, že podľa čl. 2 Zmluvy o úvere, časť mimoriadny medziúver bod 7 bolo dohodnuté, že veriteľ je oprávnený uspokojiť z mesačnej splátky úrokov z mimoriadneho medziúveru prednostne sankčné úroky a poplatky. Poukázal na skutočnosť, že si neuplatnil sankčné úroky pred odstúpením od zmluvy, ďalej, že úhrady poukázané do dňa odstúpenia od zmluvy boli započítané na poplatky. Vzhľadom na to žalovaná suma v žalobnom návrhu neobsahuje poplatky, iba čerpanú sumu a neuhradené úroky. Samotná skutočnosť, že niektoré podmienky zmluvy o úvere neboli individuálne dojednané, nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Počas súdneho konania nevznikla pochybnosť o oprávnenosti výšky poplatkov. Podľa názoru žalobcu súd nedostatočne odôvodnil neprimeranosť výšky poplatkov, pretože zohľadnil iba výšku poštovného. Nesúhlasí preto s takýmto reštriktívnym výkladom výšky poplatkov za upomínanie len do výšky poštovného. Súd sa ďalej nezaoberal ďalšími nákladmi, ktoré mu vznikli v procese upomínania, na personál, na technické zabezpečenie, práve z dôvodu správania sa žalovaných. Preto dospel k právnemu záveru na základe neúplne zisteného skutkového stavu a rozhodnutie je v tomto rozsahu nepreskúmateľné, keďže nemal možnosť výšku nákladov preukázať, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. V dôsledku vyššie uvedeného výkladu je potom nesprávne vyčíslená aj dlžná suma, ako aj suma pre výpočet úrokov od 01. 10. 2012. Nesúhlasí s výškou povolenej splátky. Nemá námietky voči splácaniu formou splátok, avšak splátka by mala zohľadňovať aj výšku žalovanej pohľadávky, aby jej plnenie sa uskutočnilo v reálnej dobe splatnosti. Bez zohľadnenia úroku z omeškania by sa istina splácala cca 12 rokov, čo je neprimeraná doba pre pohľadávku splatnú z dôvodu odstúpenia. Odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje dôvody prečo súd určil splátku 30 Eur. Preto nesúhlasil so zaviazaním žalovaných na splátky 30 Eur mesačne, keďže táto splátka nie je spravodlivá a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Predmetné odvolanie bolo žalovaným doručené, ku ktorému sa nevyjadрили.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p., vec prejednal v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, správne vo veci rozhodol a prijal aj správne právne závery, na zisteniach, na ktorých sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania a na ktoré v plnom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu v odvolacom konaní bol preskúmaný celý rozsudok súdu prvého stupňa.

Žalobca napadol celý rozsudok súdu prvého stupňa, aj keď v podanom odvolaní vymedzil rozsah svojho odvolania v podstate len tým, že súd nedostatočne odôvodnil neprimeranosť výšky poplatkov a nesúhlasil s výškou povolenej splátky. Vzhľadom však na špecifikované odvolanie žalobcom a navrhovaný výrok odvolacieho súdu, bol preskúmaný celý rozsudok súdu prvého stupňa.

Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa ust. § 303 Obchodného zákonníka, kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

Podľa ust. § 53 ods. 1 prvá Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

V predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že v dôsledku nesplácania predmetného úveru dlžníkmi sa stal splatný celý dlh, a to v dôsledku odstúpenia žalobcu od pôvodnej zmluvy, ako to vyplýva z listinných dôkazov pripojených v spise. Celková výška úveru, ktorú ku ktorej žalobca žiadal žalobca zaviazal žalovaných v 1. - 3.rade, ako aj žalovaného v 4.rade predstavovala sumu 4 725,29 Eur s 12,79 % úrokom z omeškania z istiny 3 807,12 Eur od 01. 10. 2012 do zaplataenia, ako aj trovy konania. Súd prvého stupňa zaviazal žalovaných v 1. - 3.rade na zaplataenie sumy 4 377,14 Eur, predstavujúcich súčet priznanej nesplatennej istiny v sume 3 731,02 Eur a priznaného vyčísleného úroku z omeškania v sume 646,12 Eur a vo zvyšku tejto časti nárok zamietol. Keďže žalovaní boli v omeškani s plnením svojho záväzku, zaviazal ich aj na výšku úrokov z omeškania v súlade s ust. § 517 Občianskeho zákonníka, a to vo výške 9 % ročne od 01. 10. 2012 do zaplataenia zo sumy 3 731,02 Eur (istiny) a čo do zvyšku tiež nárok na úrok z omeškania zamietol.

Žalobca v podanom odvolaní požaduje vrátenie celého úveru, ktorý po odstúpení od predmetnej zmluvy zo dňa 13. 10. 2010. Predstavuje zostatok pohľadávky vo výške 4 725,29 Eur a 12,79 % p. a. úrok z omeškania zo sumy 3 807,12 Eur od 01. 10. 2012 do zaplataenia.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním však zistil, že pri odstúpení od zmluvy dňa 13. 10. 2010 boli zúčtované žalobcom finančné prostriedky v sume 74,92 Eur so zostatkom na účte medziúveru. Do účinnosti odstúpenia od úverovej zmluvy dňa 11. 11. 2010 sa medziúver úročil dohodnutým úrokom 7,79 % p. a., od účinnosti odstúpenia úročí pohľadávku úrokom z omeškania vo výške 12,79 % v zmysle čl. 7 bod 8 úverovej zmluvy (7,79 % + 5 %). Ďalej žalobca uvádzal, že dlžná suma 4 725,29 Eur pozostáva z istiny 3 807,12 Eur a úrokov z omeškania do 30. 09. 2012 vo výške 918,17 Eur. K vyjadreniu predložil aj výpis účtov odstúpeného medziúveru, z ktorého vyplýva suma vyplatená z medziúveru v sume 3 468,76 Eur, ako aj počet a výška jednotlivých splátok, s tým, že žalovanej v 1.rade bola účtovaná suma za druhú upomienku v sume 16,60 Eur, 16,50 Eur, 18 Eur, poplatkov za prvú upomienku 3 Eur a za predžalobnú upomienku 25 Eur. Žalobca napadol rozhodnutie súdu prvého stupňa práve v súvislosti s účtovaním poplatkov žalobcu.

Odvolací súd zistil, že nepochybne zmluva uzatvorená medzi účastníkmi je zmluvou spotrebiteľskou, a preto bolo dôvodné podrobiť ju súdnej kontrole. Zistil aj napr. že dôsledky odstúpenia od zmluvy, podľa zmlúv dohodnutých medzi účastníkmi konania, sú nevýhodnejšie, ako dôsledky odstúpenia podľa úpravy v Občianskom zákonníku. Bol to práve dodávateľ, ktorý sa dobrovoľne rozhodol využiť ustanovenia zmluvy o odstúpení, aj keď existujú iné inštitúty súkromného práva, ktoré zmluvou komplexne nesúvisia od momentu jej uzavretia (výpoveď alebo dohoda o splácaní splátok). Preto bolo dôvodné skúmať, či úroky z omeškania dohodnuté, nie sú pre spotrebiteľa priaznivejšie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a či ustanovenia zmluvy nezaväzujú spotrebiteľa nad rámec povinnosti vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka.

Súd prvého stupňa správne, pokiaľ išlo o nesplatenie istiny považoval túto časť nároku za dôvodnú v časti predstavujúcej nezaplatenú sumu úveru spolu s úrokom z úveru, a to v sume 3 731,02 Eur. Za neopodstatnený však bolo potrebné považovať nárok týkajúci sa poplatkov za dva upomienky a predžalobnú výzvu, ktoré boli žalobcom vo výpise z úverového účtu účtované a uplatňované. V tejto súvislosti je právny záver súdu prvého stupňa vecne správny a odvolací súd sa s ním v plnom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd je názoru, že náklady spojené so zasielaním upomienok a výdavkov s tým spojených na poštovné, je dôvodné považovať za neprimerané.

Nestotožnil sa s námietkou žalobcu, žeby malo dôjsť k nepreskúmateľnosti predmetného rozhodnutia, ktoré nemal možnosť výšku nákladov preukázať. Odvolací súd poukazuje, že súdom bol prevzatý a oboznámený stav so žalobcom riadne špecifikovaného nároku, vyúčtovaného vo výpise z účtu, ktoré bolo jasné a zrozumiteľné. Preto rozhodnutie v tejto časti je správne, aj napriek tomu, že v zmysle Všeobecných podmienok bol žalobca oprávnený účtovať poplatky v zmysle Sadzobníka poplatkov. Poplatky za druhú upomienku a predžalobnú výzvu však bolo potrebné považovať za neprimerané, vzhľadom k obsahu a rozsahu predmetného úkonu.

Správne bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa, aj pokiaľ išlo o úrok z omeškania, keď žalobcom vyčíslovaný úrok pôvodne predstavoval sumu 918,17 Eur pri výške úroku z omeškania vo výške 12,79 %. Súd prvého stupňa pritom zaviazal žalovaných na zaplatenie úroku z omeškania len v sume 646,12 Eur, keď priznal tento úrok len vo výške 9 %. Jeho rozhodnutie je správne, pretože vychádza z právnej úpravy Občianskeho zákonníka, keď bolo potrebné na daný právny vzťah aplikovať ust. § 517 Občianskeho zákonníka, úprava, ktorá bola pre žalovaných ako spotrebiteľov výhodnejšia a v zmysle ktorej výška úrokov z omeškania ku dňu účinnosti odstúpenia žalobcom od úverovej zmluvy dňa 11. 11. 2010, predstavovala výšku úrokov 9 %.

Keďže odvolacie námietky žalobcu spočívali predovšetkým v nezrozumiteľnosti rozhodnutia pokiaľ išlo o nepriznanie poplatkov a nesúhlasil s výškou povolenej splátky, odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa, aj pokiaľ išlo o rozhodnutie súdu súvisiace s povolením splátok 30 Eur mesačne. Žalobca napadal rozhodnutie v tom smere, že rozhodnutie je nepreskúmateľné. Z obsahu napadnutého rozhodnutia a obsahu spisu však odvolací súd zistil, že prvostupňový súd sa riadne zaoberal situáciou žalovaných, zistil ich majetkové a sociálne pomery a tieto riadne zohľadňoval. Bral do úvahy aj tú skutočnosť, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah a zaoberal sa výpoveďou samotných žalovaných na pojednávaní dňa 12. 02. 2013. Žalobca sa tohto pojednávania nezúčastnil, pretože zaslal súdu oznámenie o tom, že ospravedlňuje svoju neprítomnosť na pojednávaní. Pojednávanie však nežiadal odročiť. Preto súd prvého stupňa mal splnené podmienky pojednávať aj v jeho neprítomnosti a na tomto pojednávaní vypočul účastníkov. Z ich výpovedí vyplýva, že žalovaná v 1.rade nepočuje (je hluchá), má rodinné problémy, jej sociálna situácia s poukazom na zdravotný hendikep je vážna. Žalovaný v 2.rade tiež nemá z čoho predmetný úver platiť, pretože má vlastné úvery. Samotná žalovaná v 1.rade navrhla, žeby mohla splácať dlh len v 30-eurových mesačných splátkach. Žalovaný v 4.rade bol ručiteľom v danej veci, uviedol, že je invalidný dôchodca a keďže samotná žalovaná v 1.rade navrhla takúto výšku, súhlasil s tým, aby súd ich zaviazal platiť len po 30 Eur mesačne. Sám je v ťaživej sociálnej situácii, pretože tiež má dlhy.

Odvolací súd preto námietku žalobcu, že rozhodnutie v tejto časti je nepreskúmateľné, nepovažoval za dôvodnú. Prvostupňový súd sa touto situáciou žalovaných zaoberal, bral ju do predmetu svojich úvah a s poukazom na ich sociálne pomery, rozhodol v súlade s ust. § 160 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonávať aj v splátkach, výšku ktorú určí súd. Zároveň vyslovil, že omeškanie splátok má za následok zročnosť celého dlhu. Takže povinnosť žalovaných riadne splácať dlh bude pod týmto dôsledkom.

Za týchto okolností mal odvolací súd za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v otázke priznania žalovanej istiny a jej príslušenstva bolo správne a zákonné.

Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 219 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi nepriznal, keďže bol neúspešný a úspešní žalovaní náhradu trov odvolacieho konania nežiadali priznať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.